

Evangeliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Hungarian Baptist Convention of North America

Since 1908

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

Újévi köszöntés a Magyar Baptisták Világszövetsége elnökétől

Kedves testvéreim,

Köszöntelek titeket sok szeretettel a mi Urunk Jézus Krisztus nevében!

Remélem nem késtem még el azzal, hogy kívánjak szívből nektek, és a közösségeknek minden fele, amerre szolgáltok, Istentől gazdagon megáldott, boldog új esztendőt! Kívánom, hogy ebben az évben is az Úr legyen a ti pásztortok és népünk jó pásztora! Hálásak lehetünk, hogy Ő, aki eddig is vezetett, oktatott, és megőrzött minket, ígérete szerint ebben az új évben sem fog elmaradni tőlünk. Rá mindig számíthatunk, még akkor is, ha egy igen felgyorsult és egyre vadabb világban élünk. Ha Ő így szeret minket, akkor ebben az évben még inkább, erősítsük meg mi is kezünket a jóra. Bátorításképpen, hogy együtt, összefogva, felbuzduljunk a szolgálatra, álljanak itt Pál szavai:

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” Róma 13:11-14

Szeretettel emlékeztetlek titeket arra, hogy közeleg a Magyar Baptisták Világszövetségének vasárnapja (február 7). Ezen a napon különösen is gondoljunk a közelben és távolban élő testvéreinkre: imádkozzunk egymásért!

Az Úr Jézus Krisztus szeretetével,

Pardi Félix, a MABAVISZ elnöke

FELTEKINTÉS ÉV ELEJÉN

Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. Ésaías 43,19

Az új esztendő kezdetén a legtöbben várakozásteljes izgalommal tekintünk előre, miközben az elmúlt év áldásaiért hálát adunk. Vajon mi vár ránk a következő napokban, hetekben, vagy hónapokban? Ezek a kérdések sokszor feszültséget kevernek újévi örömeink-

be. Gondolatainkban még a közelmúlt eseményei zsongnak de előre kell néznünk. Nincs visszaút, megállni nem lehet, a percek és órák pörögnek tovább, mert Istenünk kegyelmi időt adott még nekünk.

Új évet írunk és a megannyi bizonytalanság között az ige biztatása tündököl. Olyan ez, mint amikor utazásaink során, szemünk önkéntelenül is a horizontot keresi, ahol az ég és a föld "összeér". Ahol utunk homályba vész és elkezdődik a végtelen ég. De azért mégis az utat figyeljük.

Testvérem, mit látunk 2016 horizontján? Most arra kérek benneteket, hogy a ködbe tűnő út helyett tekintsünk az égre!

Életünk és évünk nem a világi hatalmak-, nem is a saját- hanem Mennyei Atyánk kezében van. Az Ő munkálkodása sokkal fontosabb mindennél. Nekünk elsősorban arra kell figyel-nünk, hogy az Úr mit vár tőlünk ebben az évben. Jó Neki engedelmeskednünk először, az összes többi elvárás csak ezután jön. Nehéz döntés ez, hiszen tele vagyunk tervekkel, köteleességekkel és egyéb teendőkkel, erről szól földi életünk útja.

Azonban választanunk kell, hogy ebben az évben az utat szeretnénk nézni, vagy azt, aki vezetni akar az úton. Ha Őt követjük, lehet, hogy lesznek olyan útjaink amelyek véget érnek, érkezünk majd útelágazáshoz és léphetünk új utakra az Úr akarata szerint.

Önmagunktól csak annyit tudnánk tenni, hogy a mások által elkészített utakon tájékozódva, kisebb-nagyobb kerülőkkel megpróbálunk célt érni.

Isten vezetésében az a csodálatos, hogy nemcsak az út célját határozza meg, hanem elkészíti számunkra az utat, kézen fogva végigvezet rajta, körülvesz bennünket, tanácsol, felemel, helyreállít ha kell, sőt Ő maga az út és a cél.

folytatás a 3. oldalon

A TARTALOMBÓL

English section - pages 8-9.

Personal testimonies of the baptized
Év eleji és az imahéttel kapcsolatos
írások

Gyülekezeti hírek: Detroit, Chicago

Bibliai IDőjárás jelentés

Torma János lelkipásztor 1940-2015

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
 12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
 Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
 the Hungarian Baptist Convention
 of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd.,
 Lincoln Park, MI 48146
 Tel: (313) 382-3735
 herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
 a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Gergely István és Püsök Dániel

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
 E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
 Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
 12409 Devoe St.
 Southgate, MI 48195
 Tel.: (734) 284-7107
 furbill@hotmail.com

* * *

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
 215-1910 Pandosy Street
 KELOWNA, BC, V1Y 1R6 CANADA
 rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. ISTVÁN GERGELY
 225 East 80th Street
 NEW YORK, NY 10075
 gergelyis@gmail.com

Alelnök / Vicepresident:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd
 LINCOLN PARK, MI 48146
 herjeczki@yahoo.com

Titkár / General Secretary:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
 104 Emily Anna Street
 Woodbridge, ON, L4H 3H6, CAN
 pusokdaniel@yahoo.com

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
 2563 Nixon Way
 FULLERTON, CA 92835
 zsigmond@verizon.net

* * *

Q Press Graphic Design Studio
 2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA**JANUÁR**

*Ím újat kezdetünk megint!
 Csodálatos az élet.
 De szent Igéd szava szerint
 Urunk a te beszéded
 marad csak változatlanul.
 Ég s föld elmúlik végleg.
 S mi újat kezdetünk megint.*

Áldott újesztendő! kíván kedves olvasóinknak a szerkesztő!

Reménységgel tekintünk előre, hiszen ha nem is ismerjük, hogy mit hoz a holnap, ismerjük Jézus Krisztust, aki az év első napjától az utolsóig ott lesz a rá figyelő, engedelmes gyermekei mellett. Ezúttal *Huli Sándor* lelkipásztor testvér írása készítet bennünket arra, hogy felfelé, a hegyeknél is magasabbra tekintsünk: Mennyei Atyánkra. *Huli* testvér a *detroiti gyülekezet* meghívott lelkipásztora, egyenlőre még *Biharugrán* végzi szolgálatát. Szeretettel várjuk őt és feleségét.

Egy másik gyülekezeti örömhír, hogy a *clevelandi* testvérek kérésére *Kulcsár Sándor* lelkipásztor testvér, tiszteletbeli elnökünk, elvállalta a gyülekezet gondozását, pásztorolását. Az Úr erősítse, állítsa helyére és építse tovább is ott élő magyar baptista gyülekezetét!

Közeleg az év első közös szövetségi alkalma, az *Évközi Gyűlés*. Gyülekezeteink bízzák meg és küldjék el képviselőiket erre a fontos alkalomra!

ÉVKÖZI GYŰLÉS RÁMA, 2016. április 8-9.

Szeretettel várjuk a gyülekezetek
 küldöttait - a MJB és a VB tagjait
 a Ráma táborba!

Lapunk késve jelenik meg, ezért az imaheti textusok helyett a szokásos két imahéttel kapcsolatban néhány írást közlünk. Az *Alliance Imahét* alapigéje a tékozló fiú története volt – ehhez egy angol és egy magyar írás kapcsolódik. Az *Ökumenikus Imahét* alap gondolatát egy igehirdetés, és az itt következő énekszöveg elevenítheti fel. (szerk)

JÖJJ, MONDJUK EL MÁSNAK!

*Jöjj, mondjuk el másnak,
 mily sok jót tett velünk,
 Jézus a Nagy Király!
 Megváltónk érettünk
 Egy búvós éjszakán e földre költözött;
 Hozzánk a Béke e földre jött.*

*Jöjj, mondjuk el másnak,
 Megváltó Ő ma is,
 Elveszi bűnödét, ha át adod szívedet.
 Szívedben béke lesz, mert békét hozott Ő,
 Jézus a Nagy Király, a Megmentő.*

*Ki néked Jézus, ki hűn szeret?
 Kínáld fel néki ma a bűnös életed.
 Atformál, megbocsát, kegyelmet ad.
 Kéri ma szívedet, add át magad!*

*Add át a szívedet, ne várj tovább!
 Vére folyt érted is a Golgotán.
 Atformál, megbocsát, kegyelmet ad.
 Kéri ma szívedet, add át magad!*

*Jöjj, mondjuk el másnak,
 mily sok jót tett velünk,
 Jézus a Nagy Király!
 Megváltónk érettünk
 Egy búvós éjszakán e földre költözött;
 Hozzánk a Béke e földre jött.*

*Jöjj, mondjuk el másnak,
 meghalt a Golgotán,
 Bűnünkért vére folyt, tisztára megmosott.
 Feltámadt, újra él, s ha egykor vissza jő,
 Magával mennybe visz a Megmentő.*

Für Béla (dallam: Let's talk about Jesus)

Visit our Web site at www.evangeliumihirnok.net

FELTEKINTÉS ÉV

ELEJÉN

folytatás az 1. oldalról

„Bízd Újra Életedet Krisztusra” – hangzik az újévi jókívánság. Úgy gondolom, hogy az új esztendő kezdete jó alkalom arra, hogy megerősítsük Krisztus követéséről szóló hitvallásunkat.

Mielőtt azonban újra kimondanánk a jól ismert szavakat, egy pillanatig megállva, a fenti ige bátorítása mellett, talán jó lenne néhány kérdést feltenni magunknak.

Kész vagyok-e

- Várni az Úrra türelemmel, míg elkészül az út, megnyílik az ajtó és elhangzik a hívó szó?

- Tudni, hogy Atyám szüntelenül munkálkodik és neki semmi sem lehetetlen. Tudja hiányom, hogy mire van szükségem, szeret és már mindent megtett értem?

- Hinni, hogy a pusztában is készülhet út és a kietlenben is fakadhat forrás. Isten ott is nyithat ajtót, ahol nem látszik megoldás?

- Bízni benne, hogy az Ő útja tökéletes és nem keresni sajátot, mást, hanem Tőle kérni erőt és támogatást?

- Követni Őt nem előreszaladva, mások meg meg-megállva, hanem szüntelen, örömmel, hűen és nem futni másfelé hiába?

Amikor így előre tekintünk, az a jó ha Krisztust látjuk, mert Ő jár előttünk.

Sokszor éltem át, hogy annyira belefeledkeztem az útba, a mindennapokba, hogy azt hittem egyedül vagyok a feladataimmal, gondjaimmal. Azután amikor végre feltekintettem, akkor láttam meg, hogy az Úr ott van velem. Körbenézve pedig örömmel tapasztalhattam, hogy mellettem áll az Ő népe, a testvérek, a gyülekezet közössége. Számomra csodálatos pillanatok voltak ezek és nagy megerősítést jelentettek a szolgálatban.

Esztendőnk kezdetén, Krisztussal járt utunk újabb mérföldkövének megállva, adjunk hálát Urunk hűségese vezetéseért, gondviselő szeretetéért és útítársainkért, akiket Isten adott mellénk! Azután bátran indulhatunk tovább az úton, Őreá tekintve, kéz-a-kézben...

Huli Sándor

Nézz az Úrra nagy hittel!

Az Ő arca mily tündöklő.

Fénye minden félelmet eloszlat.

Tőle árad az égi erő.

(H. Lemmel ford.: Mikes Attila)

Isten tetteinek hirdetésére elhívottan - 1Pt 2,9; Lk 24,13-36

Isten nem csak megteremtette ezt a világot, hanem folyamatosan cselekszik benne. Elhívott ő és újszövetségi népének feladatuk adta, hogy hirdessék, mondják el „hatalmas tetteit” mindenkinek. Mondják el azoknak, akik nem ismerik még Őt, de azoknak is, akik az övéi ugyan, de valahogy mégsem látják cselekedeteit.

Ti, akik az imahét záró alkalmán jelen vagytok, hozzá tartoztok, választottak vagytok. Ez azt is jelenti, hogy ezzel együtt a feladat is a tiétek/a miénk: Isten hatalmas dolgairól, cselekedeteiről beszélni, azokat megismertetni a világgal. Mindjárt itt az elején megkérdezem: Ismered az Ő nagyságos dolgait, cselekedeteit? S ha igen, elmondtad és elmondd azokat másoknak is?

A héten számba vettük jó néhány cselekedetét, mint pl. Krisztus feltámadását, az újszövetségi gyülekezet életre-hívását, hogy az evangélium hirdetik az egész földön, hogy megtérések történnek, hogy imádkozó keresztyének milliói tapasztalják, hogy Isten válaszol imádságaikra, s cselekszik ma is.

CSATLAKOZIK HOZZÁJUK JÉZUS

Alapigénkben leírt eseménysor vasárnap délután történik. A Jeruzsálemből hazafelé, Emmausba gyalogló tanítványok számára ez nem „húsvét,” hanem a rettenetes és gyászos pénteki (nagy-pénteki) eseményeket követő harmadik nap. Nagy dolgok történtek Jeruzsálemben, de azok jelentőségét nem értik, csak szomorúságát, súlyát érzik. Épp úgy, ahogy mi is, bár átéljük, de nem föltétlenül értjük a körülöttünk történő dolgokat, nem látjuk az összefüggéseket és a következményeket sem.

Bűsan bandukolnak hazafelé és beszélgetnek, megvitatják a történeteket. Nem értik, s nem is fogják érteni, ha csak maguk **maradnak, hacsak a saját okoskodásaikra számíthatnak. De történik valami váratlan dolog. Maga Jézus csatlakozik hozzájuk** – bár ezt még csak mi, olvasók tudjuk, ők nem tudják; nem ismerik fel Jézust. (24,15)

Ha Isten nagy tetteiről beszélünk, itt van egy igazán nagy: Isten közel jön az emberhez, megszólítja. Jézus ma is ugyanazt teszi, csatlakozik hozzánk, tanítványokhoz; megszólít, beszél velünk, tanít, válaszol.

MI TÖRTÉNT?

Az Úr Jézus engedi, hogy elmondják, sőt kérdezi is tőlük: *mi történt?* Nem azért, mintha nem tudná; Ő nem csak azt tudja, mi történt, hanem azt is, mi-

ért? De a tanítványoknak, de nekünk szükségünk van arra, hogy a magunk látását, észrevételeit megfogalmazzuk, hogy ennek során felismerjük, hogy beszélni ugyan sokat tudunk róla, de igazában nem értjük, hogy mi történt, azt se, hogy hogyan; azt meg főleg nem értjük, hogy miért történt. „*Pedig mi azt reméltük*” – volt elképzelésünk a Názáreti Jézusról, de hát, nem úgy történt; megfeszítették!

Az nem baj, hogy nem értik! Hogyan is értenék? Sőt, nincs semmi baj, mert Jézus csatlakozik hozzájuk. Felkeresi őket az úton, megkérdezi, miről beszélgetnek, s aztán – és ez a lényeg: **elmagyarázza nekik, mit cselekedett, és mit cselekszik Isten.** Lassan értik meg, de végül is megértik.

MEG LEHET ÉRTENI

Nálunk sem az a baj, ha Isten nagyságos dolgait nehezen fogjuk fel. Az a baj, vagy **az lenne a baj, ha nem figyelnénk a hozzánk csatlakozó Jézus Krisztusra, az Ő magyarázatára.** Az lenne a baj, ha eljönnénk ugyan a templomba, ha olvasnánk ugyan Isten igéjét, kérnénk ugyan Jézus tanácsát, de nem fogadnánk el azt. Ha úgy megyünk el a templomból, mint ahogy ide jöttünk, bár beszélt hozzánk Isten, bár kért tőlünk valamit, bár válaszukat várta – de hiába. Zárva maradt a szívünk, zárva maradt a szánk. Ez lenne baj. S ha így van, ez a baj.

Az emmausi úton bandukolóknak azt mondta a hozzájuk csatlakozó „idegen,” hogy érthetnék a dolgokat, hiszen Jézussal csak az történt, amit a próféták a Krisztusról előre megmondtak (25-27). Mi is ilyen „balgák és rest szívűek” vagyunk. Ő meg ilyen türelmes és ennyire megért bennünket és minden áron segíteni akar nekünk: hiszen az életét is odaadta értünk; meg akarja nyitni végre a szemünket, az értelmünket, hogy értsük, mi történt, mit cselekedett Isten, hogy lássuk Őt, a feltámadott Jézus Krisztust.

ESTELEDIK. MARADJ VELÜNK!

A balgatag és rest szívűnek nevezett tanítványok nem sértődtek meg ezen, sőt, azt kérték az idegentől, Jézustól, hogy maradjon velük, hiszen időközben beesteledett. Velük maradt, s az étkezésnél felfedte kilétét. Felismerték, hogy akivel együtt ülnek az asztalnál, ő a názáreti Jézus, vagyis tényleg él a Mester, feltámadott!

Most is esteledik, halad az idő, s még olyan sok mindent nem értünk; talán

még a lényegét sem. Elengedjük a Mestert, az egyetlen, aki tudja és érti a történeteket? Ne! Kérjük inkább, hogy maradjon velünk! Testvérem, ne engedd tovább, ragaszkodj ahhoz, hogy maradjon veled! Tanítson, s tegye meg a legnagyobbat: szabadítsa meg bűneidről és vezessen el az üdvösségre! Csak Ő tudja ezt megtenni. Ne engedd tovább! Esteledik. Ki tudja, meddig tart még a kegyelmi idő? Ha ma itt van és szólít, válaszolj, kérd, hogy térjen be a házába, sőt, a szívedbe is!

NEM LEHET HALLGATNI!

A húsvét esti vacsora szokatlanul fejeződött be. A vacsora után nem lefeküdt a két tanítvány, hanem miután meggyőződtek róla, hogy a feltámadott Jézus ült az asztaluknál, azonnal felkeltek és visszamentek Jeruzsálembe. Most nem probléma az éjszakai sötétség. Sietnek vissza, mert el kell mondaniuk a tanítványtársaiknak, hogy feltámadott a megfeszített Jézus, s találkozott vele. Nem kellett ezzel megbízni őket, maguk érezték, hogy ezt a hatalmas hírt tovább kell adniuk, másoknak is el kell mondaniuk. S miközben ezt teszik, kiderül, hogy a jeruzsálemiek is tudják már; Péterrel is találkozott az Úr. (33-35)

Lehet fokozni még a történetet? Aligha. És mégis. A koronája e húsvét esti együttlétnek ezután következik. Eljött, megállt közöttük a megfeszített és mégis élő, feltámadott Jézus, az ő Mesterük; igen, ő a Krisztus! (36)

Ugyanő van ma is itt közöttünk! Aki ezt felismeri, megérti, **aki találkozott, vagy találkozik a feltámadott Jézus Krisztussal, az nem tud hallgatni!** Az elmondja másoknak is Isten hatalmas dolgait, például azt, hogy Jézus feltámadott, sőt ma is él és szereti és keresi az embereket.

Te elmonda-e már a gyermekeidnek, vagy a férjednek, feleségednek, szüleidnek, barátaidnak, hogy találkozott Jézus Krisztussal, hogy hiszed, hogy Jézus él, hogy megbocsátotta bűneidet, békességet adott szívedbe, s reménységgel várod üdvösségedet? Tedd meg – először, vagy újra! Isten gyermekeinek ez a feladata – erről szóltak az imaheti ígék is.

Engedelmeskedsz? Vagy úgy mész tovább, ahogy ide jöttél? Tégy inkább úgy, mint a tanítványok, mint Krisztus régi és mai követői! Hirdesd, mondd el, mit értettél meg, mit tett veled Jézus Krisztus! Mondd el, hogy megbocsátotta bűneidet, új életet adott! A szívedben, életedben most már Ő az Úr: a feltámadott, élő Jézus Krisztus.

(Herjeczki Géza imaheti igehirdetése a református templomban)

VALÓBAN ?

Nagyon szép szolgálati terület az enyém. Az emigrációban élő magyar emberek választásuk szerint is azok, hiszen itt nem kéri számon rajtuk az óhaza szeretetét senki más, csak olykor egy eltévedt honi politikus (aki érdekelt, kire gondolok, kallingóljon privát!). Ha másként is döntene az idegenben fészket rakó magyar, az első generáció emlékezete és a lelkében élő nyelv (mert a „nyelvében él a nemzet” igazság voltánál kár lenne megállni az anyanyelv értékelésében) visszaköszönnek - mint ahogyan ez Imre bácsival is történt...

Az unokája hívott, Karácsony napján. Neki már a neve sem magyar. Viszont néhány éve megtért, és keresi a módját, hogy a Megváltóról beszélhessen a 93 éves nagyapóval. Éppen felelősen lakik tőle, de hiába is látogat el Pennsylvániába, az idős férfi már csak magyarul ért.

A gondozója válaszolt, amikor felhívtam. Marika néni is szép tájszóval beszélt. Megtudtam tőle, hogy görög katolikusok (baptista unokája attól fél, hogy hitetlenül hal meg). A néni sem ígért sokat, mert Imre bácsi nagyot is hall, és évek óta nem beszélt telefonon.

Lassan és hangosan mutatkoztam be. A „lelkipásztort” nem értette, így a papnál maradtunk. Próbálkoztam a baptistával is, de folyton valami Pistáról kezdett beszélni ennek kapcsán, aki izákos ember hírében állt Kondorfán. Bemutatkoztam nem sikerült, de Imre bácsinak megoldódott a nyelve. Csak hagyni kellett, és ő szépen, sorjában elmondta a történetét. Arról, hogy milyen volt a molnárak élete a háború előtt, és utána. Beszélt a szökési kísérleteiről, és végül a sikeresről, 1952-ben. Utoljára már feleséggel vágott neki a határnak. Az osztrákokra is jól emlékezett, akik bűjtették őket. Megérkeztünk végül a kis amerikai városba, ahol ma is él. Ahol befogadták őket. Sok magyar volt Pennsylvániában akkor. Szívesen látták őket. Más szakmában, de azonnal elhelyezkedett. Három „családot” neveltek. Orvosok lettek a lányok.

Mivel nem kérdezte, hogy miért hívtam, és mert az unokája a lelkemre kötötte a „sinner's prayer” elmondását magyarul, erősen próbálkoztam visszakanyarodni a mába. Hiába mondtam az unokája nevét, úgy angolosan, csak nem akart ráismerni. Végre, amikor eszembe jutott, hogy elmondassam vele mindet,

és ő huszárosan (magyarul) fel is sorolta mind a tízet, ráismertem a Chris-re.

- *Ő, ő egy nagyon jó gyerek! Ügyes, szorgalmas. Ő hív a legtöbbet, de hal- kan beszél. A Marika szokott neki vá- laszolni. Hát, ez szép, hogy magát is fel- hívta...!*

A kilenc másik unokáról is volt mit hallgatni, jegyzeteltem közben szorgalmasan, mert az ilyen beszélgetésnek folytatása van, de a bűnösök imájának egyre kevesebb hely ajánlkozott.

Akkor jutott eszembe, amit egy podcast-on hallottam nemrég, hogy a keleti kereszténység körében már régen használt „Jézus-imának” reneszánsza volt a múlt század második felében, és hogy az amerikai egyházaik több dal- lammal éneklék a bibliai idézetet. Egy esti sétám során többször is végighall- gattam az Ancient Faith Radio adását, ami ezzel a bűnvallással foglalkozott. Gyorsan elgyakoroltam úgy magamban, mert a bácsi alaposan belekeveredett az unokákba, és amikor szünethez értünk, megkockáztattam:

- *Imre bácsi, elimádkozzuk a Jézus- imát?* – kérdeztem.

- *Nem tudom én azt, fiam.*

- *„Uram, Krisztus Jézus, Isten élő Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!”* – próbáltam segíteni, de úgy se ment.

- *Azt tudja, hogy „Lord, Jesus Christ, Son of God, have mercy on me, the sinner”?*

- *Hát már hogy ne tudnám? Mindig mondom én azt, tiszteletes úr!*

Az unoka tegnap hívott vissza. Tudni szeretete volna, hogy a nagypapa túl van-e a bűnösök imáján? Örömmel válaszoltam neki, hogy bizony, túl van rajta.

- *Nehéz volt rávenni? Végig monda? Lehetett hallani?* – lelkendezett a kedves fiatalember.

- *Bizony lehetett! Sőt, te is értetted volna, mert angolul monda.* És idéztem az imádságot. Boldog volt; megnyugodott.

Imre bácsi számít rá, hogy újra hívom. Marika néni is. Szép és fontos szolgálat a miénk, itt, az emigrációban. Hol telefonálhatnánk Magyarországon az ország 4300 kilométerre levő túlsó csücskébe, hogy egy másik magyar ismeretlennel beszéljünk az életéről, az unokákról, és még a Jézus-imáról is?

Novák József

DETROIT

Aldásos, gyülekezetünk testvérisége számára eseményekben gazdag félévre pillantunk vissza ezeken a sorokon – néhány fényképpel is megállítva a gyorsan elszaladt hónapokat.

Kolorádó után – ahol a mi gyülekezetünk voltunk a legtöbben – az egyik augusztusi vasárnapon *Clevelandba* látogattunk jónéhányan. A szomszédos, lelkipásztort kereső gyülekezettel együtt imádkoztunk, szolgáltunk, úrvacsoráztunk.

További, mindannyiunkat (ezúttal fizikálisan is) megmozgató eseményeink a Labor Day-i kirándulás (Willow park) és a garázsszél volt. Ez utóbbiról ezt írta lelkipásztorunk a bulletinba:

„A hétvégére száraz, napos idő ígérkezett, így összefogtunk és megtartottuk az idei második garázsszelünket. Az Úr oltalmát, segítségét és áldását tapasztaltuk a két nap során. Majdnem mindenki bekapcsolódott ebbe a szolgálatba/munkába. Valaki, aki szombati napot velünk töltötte (helyet adtunk neki a parkoló egyik sarkában), azt mondta a nap végén: nagyon jó volt veletek, élveztem a „tagok” jó lelkületét, hangulatát. Jó volt ezeket hallani ettől az ismeretlen ismerőstől – aki egyébként még segített is a rentház körüli munkáink során. Az összegyűjtött több mint ezer dollárt ezúttal a lelkipásztorhívással kapcsolatos kiadásainkra fordítjuk majd.

A reformációs ünnepséget ebben az évben mi tartottuk. Az ígét *Kerekes Tibor* pünkösdi lp. hirdette, de szolgált mind a négy jelenlévő lelkipásztor, és a gyülekezeti csoportok is. A szeretetvendégség során a lelkipásztorokat külön is köszöntötte *Für Béla* gyülekezetvezető és *Mikó Ildikó*.

További három lelkipásztor vendégünk is volt szeptember-októberben. *Justin Levin* bibliafordító-misszionárius Nepálban munkálkodik. Feleségével és négy gyermekükkel toppantak be hozzánk, számunkra váratlanul. Justin itt született, de nagymamája magyar volt. Szép magyarsággal kezdte köszöntését, majd a Himalája magaslatain elterülő Nepálban, a tibeti buddhisták között végzett munkájáról beszélt. Az evangélium terjesztése lehetetlen Isten ígéje

nélkül, mondta. Áldást kívánunk itt is áldozatos bibliafordító munkájára!

Ugyan az nap délután pedig egy Togoban (West Afrika) szolgáló misszionárius, *Tim Ligon* volt a vendégünk.

Timothynek magyar a felesége: *Enikő* (a Kovács család rokonságából való). Bi-

Lelkipásztoraink; a Kerekes, Varga, Herjeczki és Lizik házaspár.

zonyságtétele nagyon aktuális volt. Tele van manapság az internet félelmet keltő és akarva/akaratlan gyűlöletet ébresztő videókkal a menekültekkel kapcsolatban. *Tim* muzulmánok között él évek óta, és egy olyan teológiai intézetben tanít, ahol gyülekezet plántálásra készítik fel a missziómunkára elhívott fiatalokat. Nehéz és életveszélyes szolgálat az övé. Elmondta, hogy megdöbbenve vette tudomásul, hogy itt Detroittal egybe épülve van egy hatalmas arab város: Dearborn. A missziómező ide jött a helyünkbe. Az afrikai muzulmánoknak és az ittenieket is Jézus Krisztusra van szükségük. És az Európát mostanában tömegesen elárasztó emberek nagy része is éppen ilyen. Megtérésre, Jézus Krisztus megismerésére van, pontosabban volna szükségük. Milyen kár, hogy a napi politika felülírja néha még az ige-értelmezésünket is. *Ligon* tv. példamutató, bátor szolgálatához Urunk áldását kívánjuk!

Szeptember 27-én, délután *Barkóci Sándor*, felvidéki baptista lelkipásztor volt a vendégünk, akit elkísért néhány pünkösdi testvér és *Némethi László* lp. is.

Kovács Miklós testvérék hosszabb időre hazautaztak, *Csicsák Vilma* testvérnő pedig lányához költözött, Floridába. Hiányoljuk őket. *Szavó Berta* testvérnő viszont néhány hónapot lányáéknál, *Für Anikóéknál*, meg így a gyülekezetünkben tölt.

A hálaadónapunkat színessé tette, hogy a *Samaritan's Purse* cipősdoboz akciójába bekapcsolódtak gyermekeink is. Az adakozásunkat mi is a torontói imaház-építés támogatására gyűjtöttük össze.

Szép és látogatott volt az idei zenei ünnepélyünk is – vendégeink és a Für testvér által fölkészített kórusunk, meg a fúvósok szolgálatával.

Karácsony előtt még egy ritka alkalomunk is volt: *Rev. Nathaniel Bishop* testvér, a *Déli Baptisták* egyik helyi vezetője

személyesen adta át *Herjeczki* testvérnek az SBC emlék plakettjét, amit azoknak készítenek, akik hosszabb időt töltenek egy-egy gyülekezet pásztoralásában – ez a lelkipásztorunk 25 éves *Lincoln Parki* szolgálatát jelezte.

Azután áldott karácsonyt, meg szép ó- és újévi alkalmakat kaptunk, melyről ezúttal csak két kép erejéig tudunk számot adni. Az egyik *Mikó Tibor* és *Ildikó* 40 éves házassági évfordulós képe. (Máté)

MIKÓ TIBOR ÉS ILDIKÓ 40 éves házassági évfordulójára

TORMA JÁNOS

1940 - 2015

Torma János lelkipásztor testvér, hosszan tartó betegség után, élete 75. évében 2015. december 25-én, karácsony napján haza tért Teremtőjéhez. Temetése december 30-án volt. A temetést megelőző estén sokan eljöttek a virrasztási istentiszteletre részvétel nyilvánítni Torma Irénke testvérnő és a gyászoló Torma család felé.

Lukács János lelkipásztor bevezető gondolatai után Puskás Róbert, az elhunyt veje olvasta fel a nekrológot. Kulcsár Sándor clevelandi lelkipásztor, a Szövetség tiszteletbeli elnöke osztotta meg a gyászoló családdal Torma János testvérhez fűződő személyes emlékeit. Ezt követően megtekinthettünk egy fénykép-összeállítást Torma testvér életútjáról. A slideshow után a család tagjai mélyen meghatódva emlékeztek Torma Jánosra, a példamutató édesapára, nagyapára és lelkipásztorra.

A személyes emlékezések után megnéztünk egy videó bejátszást a szilágyperecsényi gyülekezet karácsonyi istentiszteletéről melyen Bálint Pál jelenlegi ügyintéző lelkipásztor meghatározó szavakban emlékezett Torma János lelkipásztorra, mint szeretett lelki atyjára, mentorára és szolgatársára.

Ezt követően a chicagói gyülekezet részéről Lukács János lelkipásztor emlékezett Torma testvér szolgálókészségére, gyülekezet iránti ragaszkodására és példamutató imaéletére.

Az igehirdetés szolgálatát Dr. Herjeczki Géza detroiti lelkipásztor, a Szövetség alelnöke végezte. Herjeczki testvér a Filippiekhez írt levél 3. részéből olvasott egy részletet, melyben Pál apostol Krisztus ismeretének páratlan nagyságáért, kárnak és szemétnak ítélt mindent. Az igehirdetésből kapott biztatás Jézus Krisztusra emelte a gyászolók tekintetét. Az est folyamán gyülekeztünk énekkara Torma János testvér kedvenc lelki énekeivel szolgált. Puskás Róbert meghatározó kürt szólója még meg-

hittebbé tette az alkalmat. Befejező imát Kulcsár Sándor lelkipásztor mondott.

Másnap délelőtt a temetési istentisztelet Szabó István testvér imájával vette kezdetét. Lukács János lelkipásztor bevezető gondolatai után következett az igehirdetés, melyet Kulcsár Sándor lelkipásztor tartott Máté 25,21 alapján - „Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután: menj be a te uradnak örömébe.” Lukács János összegző gondolatai után Kerekes Tibor, detroiti magyar pünkösdi gyülekezet lelkipásztora imádkozott a gyászoló családjáért. Az énekkar szolgálata és Puskás Róbert zenei szolgálata tette még meghittebbé az istentiszteletet.

A sírkertben Kulcsár Sándor lelkipásztor imája után Dr. Herjeczki Géza lelkipásztor hirdette a vigasztalás ígét. Lukács János lelkipásztor mondott befejező imát. Az elhantolás előtt kürt szóló kíséretében egy-egy szál virágot helyeztünk a koporsóra. Az énekkar a *Feltámadt Hős...* kezdetű énekkel búcsúzott Torma János lelkipásztortól.

Emléke legyen áldott.

Lukács János lp.

Nekrológ

Torma János (a családtagok, falubeliek Torma Jani-ja), 1940. július 22-én született Torma Dániel kovácsmester és felesége, Erzsébet második gyermekeként a szilágysági Nagyaluban. Szülei újjászületett hívó emberek voltak. Már születésekor az Úrnak ajánlották a gyermeket; testvéreivel együtt feltöltö szeretettel, s meglehetősen szigorral hitre és hitben nevelték. A csintalan Jani gyakran érezte úgy, főként tinédzser éveiben, hogy édesapja vele keményebb kézzel bánt, mint nővérével és tőle 7 évvel fiatalabb öccsével, de fiatal felnőttként már meggyőződéssel vallotta, hogy jelleme formálásában hasznára vált a szülői szigor.

A családi fészkek mellett, második otthona a gyülekezet volt gyermekkorától.

Elemi iskoláit szülőfalujában végezte. Serdülő korában édesapjától megtanulta a kovácsmesterség alapjait, de végül is fölcserélte az üllőt és kalapácsot a szabóollóra és varrótűre. Anyai ágon sok tehetséges szabó/varró mester volt a családban. 17 éves korától Krasznán tanult egy mester mellett, majd ugyanott dolgozott amíg besorolták katonának. (Nyugdíjas évei alatt újból szívesen odaült néha a varrógép mellé, és alakígtatott, ha megkérték rá.)

Katonai szolgálata előtt már érlelődött benne, hogy szüksége van az újjászületésre, de csak közvetlenül a bevonulás

előtt következett be életében a sorsfordító pillanat, amikor bűnbocsánatot nyert, és a keresztfeszített biztatását meghallotta: „Ne félj, mert megváltottalak, ne vedden hivatlak, enyém vagy!”

A Marosvásárhelyen töltött két éves katonai szolgálat után visszatért Krasznára, ahol ezúttal már rendszeresen bízták rá igei szolgálatot is a gyülekezetben.

1963-ban Zilah-ra költözött munkája miatt, s az itt töltött két év alatt érlelődött meg benne a döntés, miszerint enged az isteni hívásnak, és beiratkozik a bukaresti Teológiai Szemináriumba. A teljesen román nyelvű oktatás komoly kihívást jelentett számára kezdetben, de felbecsülhetetlen értékévé vált a román nyelv mélyebb ismerete, amikor mindjárt az első szolgálati helyén az egyik körzeti gyülekezet teljesen román, másik pedig vegyes (román/magyar) nyelvű volt.

A szemináriumot 1969-ben fejezte be, és már ez év augusztusában a sámsoni gyülekezetben lelkipásztorrá avatták. Hat kisebb gyülekezet tartozott a Sámsonihoz, s a körzet látogatásához, „használati autónak” kapott ajándékba szolgálata kezdetén egy pár gumicsizmát és jó meleg zoknit hozzá. Szép időben ugyanúgy mint esőben, sárban, hóban róttá kitarítva az utakat az abrakot nem kérő „áldott jó csikókkal”, szívében a lélekmentés vágyával, a szolgálat tüzevel.

1972 tavaszán vette feleségül a bogdándi származású Nagy Irénkét, aki lelkipásztor lányaként tudta, hogy mire vállalkozik, amikor felvállalta a pásztorne szerepét. Apolónó lévén kiegészítették egymást: lelki bajaikkal ugyanolyan sűrűn keresték föl őket a falubeliek, mint a fizikaikkal.

A sámsoni évek alatt teljesedett ki a család kettőről ötre, három lányuk születésével, a gyerekek viszont már Szilágypercsenben töltötték gyermekkoruk nagy részét, ugyanis a percseni gyülekezet meghívását elfogadva 1980-ban itt folytatta tovább János a lelkipásztori szolgálatot, felesége, Irénke pedig a betegek ápolását.

Innen ment, romló egészségi állapota miatt idő előtt nyugdíjba, 1997-ben.

Mindkét szolgálati helyén voltak ottléte alatt ébredési hullámok a gyülekezetekben. Ezek nem csak új erő és lelkesedést adtak a munkához a pásztoroknak, hanem okot is az egyre erősödő kommunista diktatúra csatlósainak a zaklatásra. Gyakran beidéztek kihallgatásra, vagy épp otthon látogatták meg a „securitate” emberei, nemegyszer fenyegették börtönnel is, de soha nem halasztott el egyetlen bemejtést vagy más gyülekezeti alkalmat sem az ilyen ijesztgetésekre, parancsokra. Neki más

fölöttese volt, akinek engedelmességgel tartozott, s akiben nem is csalódott. Megvédte őt nemcsak a téli erdőben a farkasoktól, hanem a gyakran kilátásba helyezett börtöntől is.

Mélyen gyökerező, erős hite, nyitottsága, emberszeretete ösztönözték arra és segítették abban, hogy megossza az evangéliumot azokkal, akikkel kapcsolatba került.

A kilencvenes évek utolsó éveiben gyakran látogatott az *Egyesült Államokban* élő nagyobbik lányához, *Sárikához*, akiknek segített unokái gondozásában/nevelésében, majd 2001-ben megkapta a letelepedési engedélyt. Azóta *Chicago* vonzáskörében levő városokban élt, s a chicagói gyülekezet szolgálat tagja volt, míg betegsége házhoz nem kötötte.

Súlyos tüdőbaja miatt 15 éven át az oxigéngép segítségével szorult, ahogy ő mondogatta humorosan: „pórásra volt kötve” az oxigéngép huzaljával, de panasz nélkül hordta a keresztet, amit Isten neki adott. Sohasem zúgolódt, s ha voltak is benne miértek, abban bízott, hogy majd a mennyben kiderül a kereszt méretének oka.

Az aktív gyülekezeti szolgálat alatt gyakran háttérbe szoruló családra több ideje maradt az utóbbi másfél évtizedben. Örömmel és szívesen vigyázott közelben élő unokáira, míg cseperedtek, s mindig boldogan fogadta a távolabb élők látogatását.

Élete utolsó napjáig nem szűnt meg imádkozni hajdani gyülekezeteiért, az elveszettekért, de főként szeretett családjáért.

2015. december 15-én, Karácsony napján hozta el számára a Békefejedelem a testi szenvedésektől való megnyugvást, az örök békét.

Az örökkévalóság léptékével mérve csak rövid időre búcsúzik tőle felesége, *Iréne*; *Sárika* lánya és fiai: *David*, *Timothy* és *Nathan*; *Iréne* lánya, férje *Balázs* és gyermekeik: *Mark*, *Samuel* és *Andrew*; *Ruth* lánya, férje *Róbert* és gyermekeik: *Dániel* és *Hanna*; *Gizella* nővére és családja; öccse, *Sándor*, felesége, *Erzsike* és családjuk, valamint mindazok, akik tisztelték és szerették.

Emléke legyen áldott!

A család nevében **Kerekes Irénke**

Isten kegyelméből november 29-én bemerítéssel egybekötött hálaadó ünnepélyt tartott a chicagói gyülekezet. A három bemerítkező: *Szabó Márta*, *Szabó Pisti* és *Szabó Eszti*.

Az imaáhitatot *Szabó Ádám* és *Juhász Róbert* vezette.

Igét hirdetett *Dr. Gergely István*, new yorki lelkipásztor, a Szövetség elnöke.

A bemerítési aktust megelőzte a három fiatal bizonyágtétele. A bemerítkezők könnyeikkel küszködve tettek vallást a Krisztusban nyert új életről. A bemerítést *Lukács János* helyi lelkipásztor végezte. A kézrátételes imádkozásnál a két lelkipásztor mellett ott állhatott a három fiatal nagypapája, *Szabó Pál* testvér, aki a kézrátétel után elsőként köszönthette a gyülekezet új

A bemerítkezők és a lelkipásztorok

tagjait, kívánva az unokáinak állhatatosságot az Úr Jézus követésében. Ezután *Lukács Abby* köszöntése következett. Abby éveken át volt a fiatalok vasárnapi iskola tanítója. Detroiti, new yorki és chicagói fiatalok énekkel köszöntötték az ünnepeket, majd *Juhász Róbert*, az Ifjúsági Szövetség alelnöke igéssel bátorította őket.

A gyülekezet részéről *Kulcsár Sándor* gyülekezetvezető köszöntötte az új tagokat, és átadta nekik a bemerítkezési emléklapot. A záró ének alatt a torontói imaházépítés támogatására tartottunk célgyűjtést. *Gergely István* testvér imájával ért véget a délelőtti istentisztelet.

A bőséges és kiváló ebédet az alagsorban szolgálták fel a helyi testvérek és közel hetven személyt vendégeltek meg.

Közvetlenül az ebéd után kezdődött a délutáni alkalom adventi gyertyagyújtással. A szolgálatokban nagyobb hangsúlyt kapott a hálaadás és az advent gondolata. *Dr. Gergely István* lelkipásztor az Ézsaiás 12: 1-6. alapján a megváltottak hálaénekéről beszélt.

A bemerítkezők a nagypapával és családtagokkal

CHICAGO

A chicagói gyülekezet három lélek megtérésén örvendezhetett és mondhatta hálaimát az Úrnak ezen a csodálatos napon.

December 13-án, advent harmadik vasárnapján a délelőtti istentiszteleten köszönthette a gyülekezet *id. Kulcsár Sándor* testvérét és kedves feleségét, *Anna* testvérnőt, házasságkötésük hatvanadik évfordulója alkalmából. *Lukács János* lelkipásztor igehirdetésében a jó sáfár hűségéről beszélt, kihangsúlyozva a házassági hűség és szeretet fontosságát. A *Kulcsár* házaspár együtt lépett a mikrofonhoz, és megosztották a gyülekezettel a hatvan év néhány fontos és építő tanulságát. Ezt követően *ifj. Kulcsár Sándor* emlékezett a szülei há-

A gyémántmenyegzős *Kulcsár* házaspár

zasságára, családi fotókból összeállított slideshow segítségével. *Kulcsár Magda* szépen előadott alkalmi énekszólója után *Szabó István* diakónus köszöntötte az ünnepeket, visszaemlékezve egészen az aradi időkre. *Lukács Erzsike* a női kör nevében mondott méltató szavakat, *Anna* testvérnő szolgálókészségére emlékezve. *Szűcs Anikó*, *Deák Kató*, *Szabó Erzsike* és *Lőke Rózsika* versben mondták el köszöntő gondolataikat.

Végül *Lukács János* lelkipásztor a 92. Zsoltár utolsó verseivel kívánt jót a gyémánt menyegzőjüket ünneplő házaspárnak.

A *Kulcsár* család közös ebédre invitálta a gyülekezetet.

A chicagói gyülekezet megbecsüléssel és hálás szívvel tekint azokra az idős házaspárookra, akik egy életen át (jelen esetben hatvan éven át) egymás iránti hűségükkel és szeretetükkel jó példát mutatnak a fiatalabb házasoknak. **L.J.**

BAPTISM IN CHICAGO

Ever since the time I repented and confessed that I was a sinner, I knew that I wanted to abide by God. Yet, regarding the decision of whether to get baptized, I shied myself away from the topic and was hesitant to take a leap forward in my faith. With the reluctance of getting baptized, I found myself drifting away from God and not willing to carry out my religious responsibilities; the deeper I went into darkness the less passionate I was about getting baptized. But God had been patient with me and guided me to people, occasions, and verses that helped develop my faith and wisdom. In recent years, I've been blessed with the opportunity to take place in Rama, Colorado, and the most recent ifjúsági conference in New York, which all have influenced my life and strengthened

my complete trust in God. Verses that have reaffirmed my faith in God, such as Psalm 103:11-12, which reads, "For as high as the heavens are above the earth, so great is his love for those who fear him; as far as the east is from the west, so far has he removed our transgressions from us," shows all that God has done for me and exemplifies the unconditional love God has gifted me with. Understanding all of this, I was able to have the courage to say that I wanted to be baptized. No longer did I want what the flesh desires, but I yearned for the life that lives for God. I have a hunger for the life that obeys the Lord, serves the Lord, and glorifies the Lord, so that one day I may receive the crown of life. As James 1:12 says, "Blessed is the one who perseveres under trial because, having stood the test, that person will receive the crown of life that the Lord has promised to those who love him."

Istvan Szabo

I believe that the best decision a person can make is to follow Jesus Christ. Before I got baptized, I was getting closer in my relationship with God, but I wanted more. Leading up to Rama

Camp 2015, I was in a good place with him and I felt his spirit living within me, but I just didn't know what was next after that. I was wondering if I was fully ready to be baptized and become a child of God. During Rama, Ola Marta wholeheartedly taught every lesson and I felt like the Lord blessed each and every teaching and discussion. I got so much out of that week and I knew I needed to

do something about it. The final few days of camp, Püsök Dániel answered some of our questions we asked. I asked if there is any way of knowing if you are ready to get baptized. He told us that if you have accepted God and want to follow him, there's nothing else needed. We just need to ask God for courage to speak up and openly accept him. At the end of our final service, people that wanted to pray together and talk some more could stay. I stayed with a few other people and we talked with Püsök Dániel and prayed. I fully accepted God that night and I was ready to get baptized.

That next week, I told Lukacs testvér that I wanted to get baptized. The next 2 ifjúsági get-togethers helped me solidify my decision and gradually grow more and more with the Lord. I am so thankful to have been able to go to both occasions. The first occasion was in Colorado. That whole week was so memorable and the lessons about our different relationships really stuck to my heart and I felt very blessed. The other ifjúsági találkozó was amazing because I got to see my cousin, Zsuzsi, get baptized and see how the spirit worked in her life. One of the memorable points Novák testvér said that Sunday was that if we accepted God in our lives, what's stopping us from getting baptized? I knew I had to get baptized as soon as possible because I was ready to join the army of God.

The weeks after that were so amazing because I got to see how God worked with the people in my life so they could help me continue to grow in Christ. It was also amazing to look back at the

people God put in my life so I could grow in faith. I'm thankful for all of my Sunday School teachers, pastors, youth leaders, and everyone else who shared the word with me. I am so thankful that I got to share this baptism with my brother and sister. I'm overjoyed that the Lord answered my frequent prayers for them and they also made the decision to follow Christ. I'm excited my siblings and I can begin this journey with Christ head-on. I'm also thankful that I got to share this day with my grandfather, who continues to inspire me with his faith in the Lord. I want to thank everyone that took time out of their schedules for the preparation of the baptism, for everyone that drove out to celebrate this occasion, and for the people who prayed for me, my brother, and my sister. I ask that you continue to pray for us and our journey, but most importantly, the people that haven't accepted Christ. I feel it is very important to constantly pray for them, model God's image, and share the gospel with them. I'm excited to share how the Lord impacted my life with others, and I encourage all of you to share your life with Christ to others, as well. Thank you once again and God bless!

- Szabó Eszter

ALL HE HAS IS OURS IF WE WILL ONLY ASK

The day I turned 18, I left home. I had saved some money, and despite my parents' strong objections, I packed a few things in my Volkswagen and headed for California. Just outside of Needles, California, a man at a rest stop pulled a gun, took my wallet, and drove off with my car. I had not been in the state more than 15 minutes, and I was broke and on foot. I made a report to the California Highway Patrol, but

MISSIONARY FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

Contributions can be mailed to the Treasurer (address on page 2).

the officer said there was little chance I would ever see my car or my stuff again. As a final warning he said, *"It's against the law to hitchhike on the interstate."* I walked to a truck stop and finally convinced a driver to give me a ride to Los Angeles. The driver listened to my story, and then as he let me out, he gave me a \$20 bill.

I walked 32 blocks to the beach. I was thrilled to see the waves beat up on Will Rogers Beach. It was more beautiful than I had ever imagined. I sat there in the bright day, and considered what to do. As the sun began to set, I spent part of my \$20 for something to eat. Determined to get a fresh start in the morning, I slept that night in a park where I could hear the pounding surf.

The next few weeks were not pleasant. Within a few days, I was dirty and reduced to asking strangers for money. For two months I slept wherever I could. I searched behind restaurants and grocery stores for food. One day I spent a precious dollar on a picture postcard to send to the folks. *"Having a great time. Found a good job, and have rented an apartment near the beach,"* I wrote. All lies, but I was too embarrassed to tell my folks of my situation.

I got into a routine. Every morning I would walk down Santa Monica Boulevard and hold out my hand and ask everyone I passed, *"Do you have any extra change?"* One day, a lady gave me a dollar. I quickly stuck it into my pocket, and approach the next person coming down the street. I stuck out my hand and looked at him, -- but didn't say anything. I couldn't. I stood there in shocked silence. I was staring at my own father. I was instantly embarrassed, and then I realized he didn't recognize me. As he fumbled for some change, I realized that I had lost a lot of weight, and behind the beard and dirty clothes, he could have easily passed me by.

Then without really thinking about it, I said, *"Dad! It's me. Scotty."* Tears came instantly to both our eyes. He stood there in silence for a few moments; then said, *"Son, I've been looking for you."* Despite the filth and the smell, he hugged me close to himself.

To shorten a long story, within 24 hours I was clean, shaven, wearing new clothes, and on a plane heading for Nebraska. I was sitting beside my dad, and I was going home. I feel very good knowing that once he had received my postcard, he came looking for me.

I was not really like the boy in the Prodigal Son parable. I just wanted to

make my own way in the world. I was not really a bad kid; I just got into a lot of trouble because of my naive, youthful outlook on life. And then I stayed in trouble, because my pride will not let me ask my folks for help.

Well, that was years ago. Both my mom and dad have passed away now. In fact I live in their house, the one I left so long ago. I realize now just how young and foolish I was back then, but I'll tell you something that is a lot more foolish than that. That day in Santa Monica, all I had asked from my dad was *"any spare change."* Yet he would have willingly given me all he had. I asked so little from him that day because (at first) I didn't know who he was. We often ask so little from God, because we really do not know him. We ask him for a bauble here or a trinket there, yet all He has is ours if we will only ask. We project our limited love toward God, and assume His love is limited towards us. But *"He who did not spare His own Son but gave Him up for us, will He not also graciously give us everything we ask?"*

(Sermoncentral.com)

TÁRLATVEZETŐ A LENINGRÁDI ERMITÁZS MÚZEUMBAN

Alek Leonovich, a barátom, turista útra elutazott a Szovjetunióba. A többi város mellett Leningrádba is elment. (Mindez a hetvenes években történt.) Volt egy szabad napja, ezért elhatározta, hogy meglátogatja a híres Ermitázs múzeumot is. Ez a világ legnagyobb múzeuma, amit Nagy Katalin cárnő 1852-ben Szent Péterváron alapított. A múzeumban sok festmény látható Rembrandt, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Picasso, Tiziano és más híres festők műveiből. Amikor a barátom belépett a múzeumba azt látta, hogy ott sok bibliai tárgyú festmény is található: Jézus keresztlétről való levételéről, az asszonyok sírásáról, a tékozló fiú hazatéréséről és másokról is.

A barátom nagy érdeklődéssel nézte a gyönyörű festményeket. Ott megfestve majdnem az egész Evangélium látható volt. Egyes festmények előtt hosszú időt töltött, mivel azok az Evangéliumot nagyon hünen mutatták be. A festményeket nézve csodálkozva látta, hogy a látogatók egyes bibliai festmények előtt alig töltöttek időt. Ezt nem tudta megérteni. Viszont ahogy ezen gondolkodott, rájött, hogy ebben az országban kommunizmus van és az emberek a Bibliát nemhogy nem olvasták, hiszen az egy tiltott könyv, meg se tudták venni. A barátom viszont segíteni akart a látogatóknak. Elhatározta, hogy tárlatvezetőnek fogja kiadni magát, és erre imában az Úr segítségét kérte.

Néhány perces várakozás után az ajtó kinyílt és néhány látogató lépett be a terembe. A látogatókat szeretettel köszöntötte. Elmondta nekik, hogy ebben a teremben a 18. 19. és 20. század festményei vannak kiállítva; egyesek olaj, mások pedig víz festékekkel készültek. Amikor mindezeket elmondta odavezette őket Rembrandtnak ahhoz a festményéhez, ami a Tékozló Fiú hazatéréséről készült. A Biblia leírásának megfelelően elmondta, hogy ez a fiú egy gazdag családban nőtt fel. Idővel megunta a hazai életet, és az apjától elkérte az őt megillető pénzt, azután hamarosan eltávozott. Addig, amíg pénze volt, sokan vették körül, és könnyű volt az élet. De amikor a pénze elfogyott, kanásznak kellett elmennie, és még a disznók moslékát is elfogadta volna, de senki se adott neki. Erre eszébe jutott, hogy otthon még a szolgák is jobban esznek és élnek, mint ő most itt. Ezért elhatározta, hogy bocsánatot kér és hazamegy. Amikor közeledett az otthonához, az idős édesapja eléje szaladt, mivel már nagyon várta a fiát. Megölelte és megcsókolta. Megparancsolta a szolgáknak, hogy hozzák ki a legjobb ruhát és húzzanak gyűrűt az ujjára. Azután azt mondta a szolgáknak, hogy készítsenek egy nagy vacsorát a fia hazatérése ünnepére.

Elmondta a látogatóknak, hogy mi mind Isten gyermekei vagyunk, de eltávolodtunk tőle. Nem gondolunk arra, hogy minden jó adományt Istentől kapunk: a napot, az esőt, a szellet, a jó termést, az egészséget és még sok sok minden mást. Istenre nem gondolunk, és mindent természetesnek vesszünk, és éljük bűnös életünket, de amikor bajba kerülünk, akkor Isten az eszünkbe jut, és segítségért hozzá futunk. Ő tárt karokkal fogad minket. A bűneinket a Jézus vére által lemossa, új ruhába öltöztet, és ha Fiát elfogadjuk Megváltónknak, akkor a Mennyben helyet készít a számunkra. Ezután a barátom arra

biztatta őket, hogy menjenek és nézzék a többi festményt.

A látogatók közül egyesek tovább mentek, mások pedig ottmaradtak. Egy idős férfi a barátomhoz ment, és a következőt mondta: *Kedves Elvtárs, én már idős vagyok, és nem jól hallok, de amit elmondott, az nagyon megérintette a szívemet. Ilyen szépet még sohasem*

Rembrandt: A Tékozló Fiú hazatérése
hallottam. Legyen szíves mondja el még egyszer annak a képnek a történetét. Ezt a kérést a barátom elfogadta, és ahogy elkezdte újra a történetet, azt vette észre, hogy a látogatók nagy része újra körül állta. Tehát újból elmondott mindent, és még többet is. Amikor másodszorra befejezte a történetet az emberek nem akartak tovább menni, hanem még valami szépet, szívhez szólót vártak tőle. Mivel a barátom attól tartott, hogy a valódi kommunista tártárlatvezető odajön, ő pedig bajba kerül, azt mondta a csoportnak, hogy menjenek a kijáráshoz, ahol még többet fog mondani Istenről és a Fiáról, az Úr Jézus Krisztusról.

A kapunál azután elmondta, hogy Ő azért jött, hogy akik bűnös terheit le szeretnék tenni, és az életük végén a mennybe szeretnének jutni, erre van lehetőség. Tegyük le a terhüket. Nyissák ki a szívüket, fogadják be oda Jézus Krisztust mint Megváltót, aki azért halt meg a kereszten, hogy őket azoktól a bűnöktől, amiket elkövettek, szent vérével tisztára mossa. Arra kérte őket, hogy mondják el vele együtt azt az imát, amit ő most el fog mondani. A csoport 6 tagja ezt megtette, és szívükbe fogadták Jézus Krisztust, mint Megváltót. Örömmel búcsúztak el a magát tárlatvezetőnek kiadott barátomtól, azzal a megjegyzéssel, hogy majd a Mennyben találkozhatnak.

A történetet a barátjától leírta
Steiner József

Bibliai IDőjárás-jelentés

Eljárt felettem az IDő. „IDős” ember lett belőlem. Ez nem azért történt, mert hogy valamit elrontottam volna a „gépezetben”, hanem mert ez az élet rendje, amint ezt szépen kigondolta teremő Istenünk. Kiszabta életIDőnket, valamennyiünkét.

Az irodalomban a „kiszabni” ige jelentése ez: Megállapít, meghatároz, kijelöl. – Isten akarata által és terve szerint kaptuk életünket. Ő tudta és kiszabta, kijelölte, hol és mikor kezdődjék életIDőnk, meghatározta, mivel teljék az az IDő, amit adott. Az is az ő végzése szerint történik majd, hogy mikor fogy el az IDőnk itt e földön.

Hosszú IDőn keresztül lapozgattam, olvastam Bibliámat. Azt akartam mélyebben megismerni, mit üzen a Szentlélek a 2016. év kezdetén – az IDővel kapcsolatban. Lelki-szellemi élményeimet szeretném most megosztani drága sorstársaimmal, akikkel átléphetünk az új esztendő küszöbét. Kérlek, Testvérem, ne sajnálj ide szólni egy keveset az IDődből! Érdemes közösen átgondolnunk, milyen tanácsokkal akar nekünk segíteni az Ige, megérteni, hogy a következő évet valóban az áldások évének gondolta az Úr mindnyájunk számára.

Születésünk IDEjétől fogva szeret bennünket Istenünk, mert ő maga a szeretet. „*Íme, tenyereembe véstelek be*” (És 49:16). Még ott IDőztünk anyánk szíve alatt, csontjaink nem voltak rejtve előtte, amikor titkon formálódtunk. Mire elérkezett világra jövetelünk IDEje, ő már ismerte alakuló testünket, életünket. Az Ő könyvében már minden meg volt írva, ami az IDők folyamán majd történni fog velünk. Napjaink számát is tudta. Soha semmi sem történhet velünk véletlenül (Zsolt 139:13-18).

Szabad akarattal születünk, de Istennek az az akarata, hogy már kora gyermek- és ifjúkorunkban megismerjük az ő akarát, vagyis hogy szentek legyünk (1Thes 4:3), és lehetőleg szentül és igazán töltsük IDőnket, amely percről-percre múló IDő, jól kell vele sáfárkodnunk. A hívő embernek azt jelenti a szabad akarat, hogy szabad akaratomat Isten akaratahoz igazítani. – Mi, idősebb hívők ezt úgy próbáljuk nyomatékosítani, hogy nem csak szabad, hanem kell és szükséges!

Jó szó az is, hogy IDEJEkorán! Ez azt jelenti, hogy pont a kellő időben, nem késve, inkább kicsit korábban, előbb, mint ahogy a pontos IDő diktálná. Ha vonatra szállnék, és az indítás pontos, akkor el fogok késni, ha épp akkor érkezem oda. Menjek hát IDEJEkorán, hogy elérjem! Személyes véleményem,

hogy a pontosság: az intelligencia egyik mutatója.

Alkalmas IDő. – A dolgozó emberek beosztják idejüket. Ebből adódóan vannak elkötelezettségek, melyek teljesítése közben másra már nincs IDő. Ha valaki vagy valami felborítaná IDőrendemet, próbálom elhárítani. Tiltakozom, hogy „most nem alkalmas az IDő!” Egyetlen ügyről beszél az Igel, melyre mindig jó azonnal reagálni, mégpedig arra, ha ő mond, ajánl, akar, parancsol valamit. Isten szava felülírja minden IDőtöltésünket. „*Íme, most van a kegyelem IDEJE. Íme, most van az üdvösség napja!*” (2Kor 6:2)

Ha hosszabb IDEig elidőzünk valami kevésbé fontos „téma” mellett, elmúlik az alkalmas IDő, elfut a rendelt IDő, kifutunk az IDőből. Ki tudja, lesz-e még rá alkalom, hogy megtegyük. Lesz-e kínálkozó IDő,

és hadd essék szó egy riasztó IDő-határozóról: az utolsó IDőről! – Van ennek a kifejezésnek egy nagyon emberi jelentése, amikor elérkezik egy olyan állapot, hogy sem a jót, sem a legjobbat nem lehet elérnem. Elmúlt annak az IDEJE. Még rá gondolni sem jó, hogy halálos betegségbe esem, önkívületi állapotba kerülök. De ez nem tudható előre. Lehet, hogy épp a „ma” az utolsó IDőM! – Hát akkor mire várók?!

Az „*utolsó idők*” (többes szám!) - azt jelenti, hogy ez nem más, mint Jézus Krisztus visszajövetele és az azt megelőző, kevés vagy több IDő. Jelei vannak. Aki ezeket ismeri, jól tudja, hogy nem lehet már távol az utoljára a földi általános létnek. Számtalan ismert énekünk baljós, de őszinte mondataira hadd hivatkozzam: „*Utolsó óránk járja már*” – „*Fut az IDő, a nap leáldozik*” – „*rohan könyörtelen az IDő!*” – „*Ma van a munkanap!*” – „*Ó, ne késs! Ó, ne késs!*” - A minket tanító és felkészítő hittestvéreink ilyenformán is bele plántálták szívünkbe a felelősség-tudatot és a hitéletben való szorgalmat és állhatatosságot.

Úgy kezdtem, hogy „bibliai IDőjárás jelentés”. De az konkrétabb, hogy az IDő bibliai jelentése. Amikor nyugdíjas lettem, kezdtem kicsit örvendezni, hogy milyen jó, most aztán mindenre lesz IDőM. Azóta eltelt vagy huszonöt év, és mostanában feleségemmel azzal kezdjük napunkat, hogy próbáljuk beosztani mind a délelőtti, mind a délutáni, hogy lehetőleg semmi ki ne maradjon, amit ma kell megtennünk, elintéznünk. Pedig nem szoktuk megengedni magunknak, hogy reggelente hat óra után keljünk. Mindketten úgy gondolkozunk, hogy a „hivatásból”, a „küldetésből” nem lehet kiszállni. Csak majd a végállomáson.

Gerzsenyi Sándor

2016 – a táplálkozás éve

„Az vagy, amit megeszel” mondta egy ókori orvos és azóta is rágódunk rajta, hogy ez mit is jelent. Nem lenne felesleges arról is értekezni, hogy milyen az egészséges étrend, de most inkább Lelkünk táplálásáról gondolkodjunk. Mit jelent számunkra az, amit Jézus Krisztus mondott: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik.” (Mt 4:4) A fő párhuzam itt, hogy ahogyan a testünket a kenyér táplálja, úgy Lelkünknek Isten igéje szolgál táplálékul. Testünk és lelkünk táplálásában sok további párhuzamot és hasonlóságot megfigyelhetünk, de én most egy érdekes különbségre hívnám fel a figyelmet.

Napi tapasztalat, hogy ha nem eszünk, éhesek leszünk. Ezzel szemben, ha lelkileg nem táplálkozunk, azt – legalább is egy darabig – észre sem vesszük. Vajon miért? Testünket úgy alkotta meg Isten, hogy be vannak építve azok a mechanizmusok – amelyek bár lehet, hogy kellemetlenek, mint pl. az éhség, vagy a fájdalom, megvédnek bennünket a nagyobb bajoktól.

A Biblia világosan beszél arról, hogy a bűnbeesés Ádám és Éva utódaiban testi-lelki következményekkel járt. Testünk érzékszervei – melyek a látható világgal való kapcsolattunkat teszik lehetővé – megbetegedhetnek, de normális esetben is korunk előrehaladtával egyre tompulnak, majd egyszer végleg felmondják a szolgálatot. Lelkünk érzékszervei – melyek az Istennel való kapcsolattunkat teszik lehetővé – a bűnbeeséssel még jobban sérültek, pontosabban teljesen tönkre mentek, ezért nem érzékeli az ember Isten valóságát. A Szentlélek gyógyító érintése által azonban lehullhat a hálóg szívékről, és kapcsolathoz kerülhetünk Istennel. Ez a kapcsolat tökéletes azonban csak a mennyben lesz. Addig Isten megtapasztalása is elsívrozódhat, ha lelki érzékszerveink megbetegszenek, eltompulnak (ld. pl. Ján 9,41; 2Kor 3,14; Ef 4,19; Zsid 5,11). Titkok ezek, de azért az tudható, hogy van személyes felelősségünk abban, hogy a Szentlélek bennünk zajló munkáját éltetjük-e naponként Isten igéje által. Jézus külön figyelmeztetett arra, hogy vannak olyan élethelyzetek – pl. az élet gondja és örömei –, amelyek akadályozhatják, hogy Isten igéje tápláljon minket, és maradandó változást hozzon létre bennünk. Meglátásom szerint egész Európa és Észak-Amerika kereszténysége azt szenvedti most, hogy az Isten által adott jólét, öröme és a felmerülő gondok megoldásával járó elfoglaltság sokakban azt eredményezték, hogy észrevétlenül eltűnt az Isten igéjéből történő naponkénti táplálkozás gyakorlata. Sajnos ma már látszik, hogy hova jutottunk.

Az egész világról azonban nem vagyunk felelősek, csak saját magunkért. Nem szük-

ségszerű, hogy lelki alultápláltságban éljünk. Gyülekezetünkben pár évvel ezelőtt meghatároztunk néhány pillért, amelyeket fontosnak találtunk egyénileg és közössé- gileg is. Mindegyik egyformán és folya- matosan fontos, mégis jónak tűnt, hogy évente egy-egy pillérre nagyobb hangsúlyt helyeztünk. Így volt tavaly központi helyen az imádság, amely a személyes lelki élet egyik legfontosabb eleme.

2016-ban újítsuk meg Isten iránti elköte- leződésünket azzal az elhatározással, hogy Isten igéjével kiemeltem foglalkozunk.

A bibliaolvasás nem teljesítmény kérdé- se. Nincs kvóta. Viszont szükséges valami- féle elkötelezettség, hogy ha nem is érzem, hogy hiányzik, ne hagyjam abba. A meny- nyiségnél talán sokkal fontosabb a rend- szeresség. Válasszunk élethelyzetünknek megfelelő tempót. Kiváló segédkönyvek is rendelkezésünkre állnak ebben, ha pl. egy év alatt végig akarjuk olvasni a Biblia főbb üzeneteit, használhatjuk azt, amit 4 éve már ki is próbáltunk néhányan a gyüleke- zetben. Azóta ez a „Bibliai felfedezőút” megjelent egy külön kötetben is, és az úgy- nevezett *Magyarázatos Bibliában* is. De ha most olyan élethelyzetben vagyunk, hogy reggelente csak egy rövid igeverst jut idő, akkor olvassunk csak egy-egy igeverst. Napi áhitatos könyvekben is van bőven választék. Olvashatjuk a „Mai Igét” vagy követhetjük egyházunk által kiadott vezér- fonalat az „Áhitat”-ot is. Van jelentősége annak is, hogy mit és mennyit tudunk Is- ten igéjével foglalkozni, de a legfontosabb a rendszeresség. Ahogy nem felejtjük el naponként táplálni testünket, Lelkünknek is szüksége van a napi feltöltekedésre. Az ókori mondás egy verziója, hogy „az le- szel, amit megeszel” azt is jelenti számom- ra, hogy Krisztus jelleme csak akkor ábr- rázódik ki bennünk, ha Vele, azaz Isten igéjével tápláljuk lelkünket.

Legyen 2016-ban ez kiemelt közös gyü- lekezeti törekvésünk.

dr. Herjeczki Kornél
Wessi.hu/életünk/2016

AZ IGE RABJA

*beszédeid már végleg
velem maradnak
elmúlhat ég és föld
változhat minden változó
elhagyhat testem is
— földből való —
de szavaid velem maradnak
mostmár az Ige rabja lettem
önként és örömmel*

*múlik tovább az elmulandó
de megmarad mi változatlan
s a szívem Tiéd örökre*

Herjeczki Géza (1980)

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A Magyar Baptista Világszövetségébe hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeretet messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az Evangéliumi Hírnök olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreikért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, Papp János elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Pardi Félix elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, dr. Gergely István elnökért és munka- társaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Nyúl Zoltán és Nagy Tibor lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Dóczy Bálint lelkipásztorért és munka- társaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Kelemen Szabolcs lelki- pástorért és munkatársaiért.

Uram, taníts meg, hogy szavam ne legyen csupán zengő érchez, vagy pengő cimbalomhoz hasonló, hanem tökéletes szeretetet sugárzó. Adj hegyeket megmozgató hitet, de ne hiányozzon belőle a szeretet. Taníts meg a mindig türelmes és mindig kedves szeretetre, amely nem féltékeny, nem kérkedik, nem önző, nem ingerlékeny – olyan szeretetre, amely az igazság öröme- ről tanúskodik, s mindig kész megbocsátani, hinni, remélni és tűrni. Hogy végül, ha egyszer minden szertefoszlik, és minden megvilágosodik előttünk, le- hessek bár gyöngye, de állandó vissza- tükröződése tökéletes szeretetednek.

(Teréz anya - gleam.hu)

A tízparancsolat és én (5)

A nyugalom állapot, és nem viszony

"Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképpen megmondotta." Zsid 4,3

Olyan jó nekem, hogy ez a negyedik a parancsolatok közepén van. Ezzel a parancsolattal végződnek azok a rendelkezések, melyek rendezik viszonyunkat az Urral, majd következik a nyugalomra való felszólítás: „*A te Uradnak, Istenednek nyugalom napja ez!*” Ezt sokáig úgy éltem meg, mint az esti alkonyatot az Édenkertben, amikor Isten meglátogatta Adámot és Évát, és beszélgetett velük. Bizonyára tudatta velük az édenkerti életük jövőjét, de ez a nyugalom megszakadt Lucifer közbelépésével, és az élet más irányt vett, immár az édenkerten kívül. Viszont Isten kilátásba helyezte, hogy vissza lehet majd térni e nyugodalomba. Ez lehetővé is vált Jézus Krisztus halála és feltámadása által. *"A győzelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van."* Jel 2,7

A pusztai vándorlás előtt az írás nem beszélt a szombatról, annak megünnepléséről. Amikor „*a gyűlevész nép és Izráel fiai is siránkozni kezdtek*”, Isten e lázadásra az „égi kenyér” csodájával válaszolt (2Móz 16), és egyben törvényesítette a munkaszünetet, a nyugalom napját, melyet később belefoglalt a tízparancsolatba: *"De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja... Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelte azt."* 2Móz 20,10-11.

Ez a nép az egyiptomi fogságból jön, ahol nem volt nyugalom nap, és nehezen fogadja ezt áldásként. *"Hat napon át szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz."* (16,26) Mégis sokan kimennek szedni mannát szombaton is, de nem találják. A hatodik napon szedhettek a hetedik napra is, és akkor nem kukacosodott meg, míg ezt nem lehetett tenni más napokon. Ezt a "rendet" Isten hozhatta létre. El kellett fogadni ha élni akart az ember. Isten nyugalomra hív, az Ő vendégei vagyunk, Ő gondoskodik az eledelről, de olyan módon, hogy azt nekünk kell összegyűjtenünk az előző napon, és ezt fogja megáldani.

Mi tudjuk - mondja Mózes öt könyvének magyarázatában Mackintos - hogy a manna és a szombat is csak előkép. Valójában Isten kegyelmének, jóságának ajándéka volt ez. Isten meg akarta örvendeztetni népét, de még a jóságaikat is. Akárhogy vizsgálom a nyugalomnap törvénybe iktatását, én Isten figyelmeségét, szeretetét látom benne.

Mi manapság a vasárnapot ünnepeljük, Jézus feltámadásának napját: *"En az élő, pedig holt valék, és íme élek*

örökkön örökké, Ámen, és nálam vanak a pokolnak és a halálnak kulcsai." Jel 1,18. Az Úr Jézus lehetővé tette az élet fájához való visszatérést, mely Isten kertjének közepette van. A hét első napja így összekapcsolódik a hetedik nap nyugalmával. *"A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért."* Mk 2,27. Másik helyen pedig Jézus kijelenti: „*a szombatnak is Ura az embernek Fia."* Mt 12,8.

Az ember sohasem a megfelelő módon vitte végbe Isten elgondolásait, de az semmivel sem tette kisebbé vagy érvénytelenné azt. A nyugodalomba való élet fontossága ma is áll. Jézus erről a János 6-ban beszél: *"Nem Mózes adta nektek a menyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret."* Mért ez az igazi kenyér? *"Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá; nem úgy amint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké."* 6,58. *"Én vagyok az életnek ama kenyere, aki hozzám jön semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha."* 6,35. *"Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és NYUGALMAT találtok a ti lelkeiteknek."* Mt 11,28-29.

Így kapcsolódik össze a nyugalom nap és az "Élet Kenyere." A Krisztus családjában, a gyülekezet közösségében gyakoroljuk az Úr Szent vacsoráját, mely -mint a manna is- csak a közösségben élhető meg. Sokan vágyódnak a nyugalom után, de hanyagolják az Ige "szedését" "feldolgozását," megélését. Aki egész héten nem "eszi" az Igét, az a vasárnapi igehirdetést sem tudja élvezni. Az Úr látta így jónak, és így tart bennünket össze és építi az Ő testét, az egy-

házat. Senki sem maradhatott el Izráel közösségétől, mert nem élhetett meg a táborom kívül, ott nem volt manna.

Az Újszövetségi hívőnek sincs élete a közösségen kívül. Mégis sokan megpróbálják és olcsó zsákmánnyá válnak az ordító oroszlánnak. Igen, történt akkor és manapság is: *"Mert először is, mikor egybegyűltek a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek és valami részben hiszem is. Mert szükséges hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek köztetek."* 1Kor 11,18-19.

De íme a megdicsőült Úr Jézus ígérte: *"Akinak van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki sem tud, csak az aki kapja."* Jel 2,17. És hadd írjam ide a gyönyörű ígét, mely bemerítésemmel hangzott el: *"Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek.. Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által."* Ef 2,19.13

Ezért ajánlja az apostol: *"Igyekezzi tehát bemenni a NYUGODALOMBA, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék."* Zsid 4,11.

Ezt a nyugodalmat már most élvezhetjük mennyei Atyánk házában. Krisztus Egyháza a legnagyobb érték ezen a földön, mert már most, mennyei státusza van. Ezért ajánlja Pál apostol: *Beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak...* Ef 5,19-21. *"Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig."* Zsolt 23,6.

Nagyajtai Eszter